

בעניין:

1. ברנרד אטיאש

2. ציפורה אטיאש

ע"י ב"כ בלטר ו/או גוט ואח'
רחוב הקישון ת.ד 1685 טבריה 14200
טל 04-6722815 פקס: 04-6712384

התובעת

- נ ג ד -

נווה אטי"ב כפר שיתופי להתיישבות חקלאית

ע"י ב"כ עוה"ד מאיר הפלר ו/או
מירב פלח-לב ו/או איתי הפלר
מדרך העצמאות 57, חיפה
טל' 04-8521343 פקס' 04-8538003
www.hoefler.co.il

הנתבעת

סיכומי האגודה

*א. האגודה אינה אחראית לאחזאים התכנוניים הנשענים, ולכשח לא ניתן
לספק כנסיה כי התפלה:*

1. האגודה השיתופית, איננה גוף תכנוני על פי חוק ואין לה את הכלים והיכולות לעסוק בתכנון או בהאצת הליכים שכאלו אשר ממילא הינם ארוכים מאוד.

2. החל משנת 1982 ואילך פועלת האגודה כדי לקדם מקורות פרנסה לחבריה וזאת לא מתוך חובתה לעשות כן אלא מתוך רצון כן לזכות כל אחד ואחת מחבריה במקור פרנסה נוסף; כך הביעה האגודה הסכמתה לכל חבר אשר יחליט לבנות צימרים בחצריו או לפתח כל נושא תיירותי אחר.

3. האגודה תטען כי על רשויות התכנון מוטלת החובה להכין תכנית מפורטת למושב. ראה לעניין זה מכתבה של הוועדה המחוזית מיום 5.11.05, שצורף כנספח טו' לתצהיר התובע, שם נקבע כדלקמן: "על הוועדה המקומית לא יאוחר משנה להגיש תכנית מפורטת לשטחים...".

4. כל פועלה של האגודה היה כדי לסייע לוועדה, ואכן משך שנים רבות האגודה משקיעה בנדון כספים רבים.

כעולה מתצהירו של מנחם ברוך, במשך השנים התקיימו בישוב אינספור אסיפות שעל סדר יומן אישור תכנית מתאר לתיירות, נערכו דיונים רבים בנוכחות אדריכלים, נציגי הוועדה, נציגי ההסתדרות הציונית, נציגי המועצה, וניתן לטעון כי האגודה עשתה מעל ומעבר כדי לקדם את אישורה של התב"ע, לרבות תשלום עשרות אלפי שקלים לאורך השנים לאנשי מקצוע, אלא שהעיכובים באישורה נובעים ממניעים אובייקטיביים שאינם תלויים באגודה. הרשויות דרשו, בין השאר, פיתרון בנושא הכביש הארצי,

פיתרון קצה לביוב, גודש בחדרי אירוח (לטענת משרד התיירות), חלוקה פנימית של שטחים בין החברים, העדר חוזה חכירה בתוקף עם המינהל, דרכי גישה למקלטים (ביטחון) וכו'...

יובהר כי התובע בחקירתו, נשאל לגבי דרישות אלו של הרשויות, ואשר, אחת לאחת, כי אכן יש צורך בקיומן כתנאי לאישור התב"ע.

5. כל הדיונים שנערכו וכל ההחלטות הינן החלטות וולונטריות ועקרוניות מתוך רצון לסייע ולא מתוך מחויבות לסייע. אין ולא יכולה להיות לאגודה מחויבות לעסוק בתחום מסוים למען אדם מסוים אלא רק בתחום העקרוני הכוללני, והרי גם ברור שאישור תוכניות אינו תלוי רק באגודה, וכי מעורבים בו רשויות התכנון והמינהל, שהערימו ועדיין מערימים קשיים.

6. כיוון שהקושי העיקרי בהכנת תכנית מפורטת נעוץ גם בכך שקיימים סכסוכי גבולות בין החברים באגודה, החליטה האגודה לסייע, וולונטרית, לרשויות התכנון לפתור סכסוכים אלו, ולפני כשנתיים וחצי היא מינתה בורר מטעמה בשם וייצמן יצחק, בתקווה שזה יצליח ליישב הסכסוכים בין החברים.

7. ייטען כי נוהלו שתי תביעות שהגישה האגודה כנגד חברים שפלשו לקרקע ציבורית, מלכה אברהם וקובי מרום, בבקשה שהבנייה הבלתי חוקית שביצעו - תיהרס, מה שמחזק הטענה שהיו קיימים סכסוכי גבולות רבים במושב וכי הכנת תכנית מפורטת אינה משימה כה פשוטה, ואינה תלויה רק באגודה, אם בכלל.

8. אין מחלוקת שביום 15.11.05, "תכנית ג/ 9024 של הישוב נוה אטי"ב אושרה ופורסמה", אלא שבשל התנגדויות שהוגשו ע"י חברי האגודה, לאחר פרסומה, לא ניתן לה תוקף מחייב. ראה נספח יט' לתצהיר התובעים.

9. היה ולמרות הטענות שלעיל, יקבע הבורר מחויבות משפטית של האגודה לפעול באופן כלשהו כאמור בכתב התביעה, כי האגודה התנהלה באופן סביר ומידתי ובאופן שכל אגודה אחרת הייתה פועלת ואולי אף יותר מאגודה סבירה אחרת. אטיאש לא הוכיח כי האגודה פעלה באופן גרוע או בלתי סביר.

ג. האגודה לא הפגימה ו/או התחייבה בפני התובעים אפניית 4 יחידות
אינן:

10. התובע מבסס את תביעתו על מכתב מיום 14.5.96 בו מצוין כי "בהתאם להחלטת המזכירות" אושרו לו "בניית בית קפה 1 - 4 צימרים כתוספת בנייה לבית מלאכה לאומנויות". (ראה נספח 11 לתצהיר התובע), וכי בפועל אין לו 4 יחידות ולכן הוא תובע נזקים בסכום של 950,000 ₪ עקב אובדן הכנסה.

11. ראשית ייטען כי פרוטוקול ישיבת ועד ההנהלה עליו מבוסס המכתב מיום 14.5.96 קובע כי "הוחלט לבני אטיאש להשתמש בשטח הנמצא מאחורי הסטודיו לצרכיו...". דהיינו לא מצוין כי אושרו בניית בית קפה 1 - 4 צימרים... ולכן, כטענה מקדמית ייטען, כי כל מכתב שיצא מעם האגודה ואשר אינו בכפיפה אחת עם החלטות הועד אינו מחייב את האגודה, וניתן שלא בסמכות.

12. זאת ועוד גרסתו העובדתית של התובע הופרכה תוך כדי חקירתו, ולמעשה נשמט הבסיס לטענה שהאגודה התחייבה כלפיו וכי היא אחראית לנזקיו.

התובע ניסה בתביעתו ובתצהירו ליצור מצג כאילו האגודה "הורתה לו" לבנות את הצימרים (ראה סעיף 62 לתצהירו), והנה בחקירתו הוא חוזר בו ואומר "הציעה לי. הציעו לי ולאשתי לא לבנות פה אלא לבנות שם, הציעו לנו חלופה".

13. התובע הודה למעשה שההצעה הייתה במסגרת הרצון של האגודה לבחון אפשרויות לסייע להם כשהוא משיב בע' 37 לחקירתו "זה נכון שהוועד והנהלה הציעה לי חלופה אחרת".

14. מהאמור לעיל עולה כי כל חטאה של האגודה מתמצה בכך, שכיוון שהתובע לא רצה לבנות צימרים בקומה שנייה אלא רק במפלס קרקע, משיקוליו הוא, וכיוון שרצונו לבנות צימרים בחצר ביתו, יצר סכסוך שכנים (עם משפחת צואלה), האגודה מצידה וכמחווה של רצון טוב, לא התנגדה שהצימרים ייבנו בסמוך לגלריה, דהיינו לא קיימת כל התחייבות מצד האגודה שהיא הפרה או התרשלה בקיומה, ודי בכך כדי לדחות התביעה.

לא מדובר, כאמור, בהתחייבות משפטית, אלא בניסיון לפתור סכסוך שכנים. היה עדיף לאגודה שהוא יבנה את הצימרים מעל ביתו.

15. האגודה סייעה לתובע ככל יכולה וגם כשפנו התובעים לאגודה ובקשו שזו תסכים לשינוי ייעוד הקרקע עליה ממוקמת הגלריה, כדי שיוכלו לקבל מענק ממשרד התיירות, האגודה הסכימה לבקשת התובעים לשינוי ייעוד הקרקע, מאזור "אחסון א"י" שמיועד לבניית בתי מלון, לאזור "אחסון ב"י".

ראה לדוגמא מכתב ששלחה האגודה למח' התכנון ביום 24.09.03, אשר צורף כספח ג' לתצהיר התובע בו נכתב מפורשות כי "אין לאגודה התנגדות.....והכל בכפוף לאישורים המתאימים", דהיינו האגודה מצידה מסכימה לדרישות החברים כדי לסייע להם, אך ברור שהכל בכפוף לאישורים של הרשויות המוסמכות.

יובהר כי כל שינוי כזה גורם לשיהוי באישור התוכנית, ולמצער קיימים אינסוף שינויים כאלה ע"י מספר בלתי מבוטל של חברים.

6. לחילופין, לתבוע 4 יחידות אירוח, לפחות, ולכן תביעתו אינה פלוונטית:

16. התביעה כולה, מבוססת על העובדה השקרית לפיה יש לתובעים יחידת אירוח אחת בלבד, והנה התובע מודה בתצהירו כי הקים **שני צימרים**, ובחקירתו הוא כבר מודה שיש לו 4 יחידות אירוח, ואולי אפילו 5 (אחת היסטורית שנבנתה ע"י הסוכנות היהודית עוד בהקמת המושב, ראה ע' 41 לפרוטוקול), אלא שלטענתו אושרו לו 8 צימרים.

התובע החליט על דעתו שכל צימר הוא שתי יחידות אירוח, ולא ברור מה הבסיס להחלטה זו.

17. התובע, כאמור, מודה בחקירתו שיש לו 4 יחידות אירוח ואלו דבריו בע' 27 (באמצע) לחקירתו:

ש. **מתי בנית את הבית הבלתי חוקי עם שתי יחידות האירוח?**

ת. **96.**

ש. **זה שתי יחידות אירוח.**

ת. **זה מבנה אחד שמחולק לשתיים.**

ש. **ובגלריה יש לך עוד שתיים.**

ת. **נכון להיום כן.**

גם מעיון בתשובותיו בע' 40 (למטה) לחקירתו עולה כי יש לו 4 יח"ד, ואלו הדברים :

- ש. תאשר לי שיש לך כיום 4 יחידות אירוח.
- ת. אם ככה את מציגה את זה אני לא יכול להתכחש.
- ש. ותאשר לי שיש לך גם אופציה ליחידה חמישית אם היית מסב את אותה יחידת דיור היסטורית שנמצאת בבית שלך בקומה הראשונה כשם שעשו חברים רבים.
- ת. אני לא מכיר חבר אחד שמשתמש בזה כחדר אירוח.
- ש. מנחם ברוך למשל, לא הפך את זה ליחידת אירוח?
- ת. לא נכנסתי אליו לבית, אני לא יודע.

18. כאמור לעיל, בסיס התביעה נגוע בטעות ו/או הטעייה, שהרי התביעה מבוססת על כך שמגיעים לתובעים 8 יחידות אירוח אלא שמעיון בנספח ז' לתצהירו שהוא הסכמת הסוכנות עולה מפורשות כי מדובר ב-4 יח' אירוח", ולא 8 כטענתו של התובע, כשבנוסף גם עיון בתוכנית (נספח ו2') שצורפה לתצהיר המערער עולה כי בתוכנית זו מופיעות ארבע יחידות אירוח, בלבד, שהשטח הכולל שלהן הוא 100 מ"ר.

9. טק אק יוחלף כי אין לתובע 4 יח"ד, אלא הוא האחראי הישיבי לבק:

19. גם "הביקור במקום" – בנוה אטי"ב, היפה והמוריקה, הראה, לעיני כל, כי קווי התביעה של אטיאש קורסים בזה אחר זה.

20. טענת התובע שהאגודה התרשלה, עוולה וחטאה כלפיו ולכן נגרמו לו נזקים אינה עומדת במבחן העובדות: מדוע לא בנה כמו כולם? בעיקר לגובה (אם לא ניתן לבנות בחצר בגלל סכסוך שכנים).

לטענתו, לא רצה להיות פורע חוק ולבנות ללא היתר כמו כולם (טענתו שכולם בנו ללא היתר לא הוכחה עד היום); אבל הסתבר כי בחצר ביתו מחסן בנוי ללא היתר (כולם ראו זאת בסיור).

21. כולם שמעו כי בנית הגלריה (קומה שנייה) נעשתה ללא היתר. כולם שמעו כי הוטרזו הפך למסעדה ולא היה רישיון עסק.

22. ראינו גם ראינו את הצימרים (שכה התגאה בהם) שנבנו ללא היתר ומופעלים ללא רישיון עסק

23. לפנינו אם כן אחד מל"ו הצדיקים שרוצה לבנות ולפעול רק כחוק ולכן נגרם לו נזק אך מסתבר כי הוא עצמו בנה והפעיל נכסים ועסקים ללא היתר וללא רישיון.

24. התובעים, אפוא, לא הראו כל נימוק סביר מדוע לא בנו כמו כולם כטענתם? מי הפריע להם לעשות כך? וחשוב מכל לא הראו כל נימוק מדוע לא בנו יחידות אירוח בקומה השנייה של ביתם, שהרי שם לא הייתה מניעה לקבל היתר, ואין ספק שהתנהלותם זו היא זו שהובילה לנזקים הנטענים.

25. יצוין בהערת אגב כי אטיאש פרש בפני הבורר מפה בה נראה ברור כי מצבו הנדלני טוב יותר מכל חבר אחר. קיבל 18 דונם שברשותו כבר שנים רבות (מאש 93) וגם שם יכול היה לבנות.

ה. מניסוח ופתיחות:

26. בסעיפים 7,8 לתצהירו מודה התובע כי בשנת 1982, עת התקבלה ההחלטה אודות הקמת כפר הנופש – הוא כיהן כמרכז משק, וכי בשנת 1989 כיהן כיו"ר ועד ובעניין זה תופנה כלפיו השאלה הכיצד משך שנים כה רבות בהם כיהן בתפקידי מפתח לא קידם את התוכנית? אולי הוא האשם במחדל ובסחבת??

27. אין להתעלם מהעובדה שבשנת 1989 בהיותו יו"ר ועד, מונה התובע לצוות המוביל לקידום התוכניות, ותמוה מדוע לא עשה דבר בנדון (ראה נספח ב' לכתב ההגנה).

יצוין כי מעולם לא בוטל מינויו של התובע כצוות מוביל, ולא בכדי התובע לא צירף כל פרוטוקול בנדון. ההחלטה שרירה וקיימת ולכן אין לו אלא להלין על עצמו על כי לא עשה כל פעולה במשך השנים כדי להקטין את נזקו ונזקם של חברים אחרים, שסובלים מכך שאין למושב תבי"ע.

28. זאת ועוד משהתובע הבחין כי הוא מתקשה במילוי תפקידו וכדי לזרז את ענייניו האישיים, הוא פנה לאגודה, שאז נוהלה ע"י מרכז המשק, זאב גרינפלד, ולבקשתו הוצא ביום 10.08.89 מכתב לסוכנות, במטרה לאפשר לו לטפל עצמאית בפרויקט "מרכז המלאכה", אותו בקש להקים. פרוטוקול הוועד צורף לכתב ההגנה כנספח ג. המכתב לסוכנות מיום 10.08.89 צורף לכתב ההגנה כנספח ד.

29. האגודה פעלה אפוא כמיטב יכולתה כדי לסייע לתובעים, וזאת ללא כל מחויבות משפטית.

30. כאמור לעיל, עיקר הסחבת באישורה של התוכנית נובע, בין היתר, מדרישת רשויות התכנון לבצע חלוקה פנימית ולסמן גבולות בין נחלות, מה שגרם ללא מעט סכסוכים בין חברים, שהגישו התנגדויות. **גם התובעים הגישו התנגדויות, ולכן גם הם אשמים ו/או אחראים, לסחבת שנוצרה..**

ראה לדוגמא מכתבם של התובעים מיום 04.02.09 בו הם מאיימים כי אם בקשתם, לשינוי בתכנון הכביש, לא תאושר – הם עצמם יתנגדו לתוכנית, מה שמחזק הטענה שאישורה של התוכנית מורכב ותלוי באינספור גורמים, אשר אינם בשליטת האגודה. (נספח ו' לכתב הגנה)

ראה גם מכתבם של התובעים מיום 10.07.05, שכמוהו כ"התנגדות" ו/או מחאה על התוכנית, נושא שחייב זימון ישיב, בדיקה וכפועל יוצא סחבת (נספח 81)

31. ראה מכתבם מיום 13.06.07, שהובא לדיון בוועד ההנהלה, דבר שמחזק הטענה שהאגודה פעלה מיידית כדי לפתור כל פנייה ו/או דרישה אליה, ולכן לא ניתן לטעון כי הסחבת נעוצה באגודה, אלא בגורמים רבים ביניהם התובעים. (נספח ז' לכתב הגנה).

1. התוצאה לא הוכיח כי נאשמו אדם נזקים:

32. נצא מנקודת ההנחה שהתובע הצליח להרים הנטל, המוטל עליו כתובע, והוכיח כי אכן האגודה התרשלה כלפיו וכי קיימות חובות חוקיות שאותן

לא מלאה. ונניח כי ימצא הבורר אשם נזיקי באגודה – אזי גם אז: הנזק לא הוכח. שום נזק.

33. התביעה הוגשה על סך של 900,000 שקלים והוכחת הנזק שלה מסתכמת במסמך בודד של רואה החשבון, נספח כה' לתצהיר של המערער, שהוא מחזור הכנסות מצימרים, שאינו מלווה בדוחות כספיים, בחשבוניות, וחשוב מאוד **עושהו (הרו"ח) לא הובא לעדות**, ודי בכך כדי לקבוע כי משקלו של מסמך זה אפשי.

זאת ועוד אין במסמך חשבונאי זה כל התייחסות להוצאות הרבות שקיימות בהפעלת צימרים ואשר אושרו ע"י המערער בעמ' 43 לחקירתו כגון: חשמל, מים, ארנונה, עובדים, אוכל, ציוד, מגבות, סדינים, עסקאות סקי....

34. התובעים, אפוא, לא הוכיחו טענתם לנזק בחוות דעת חשבונאית כנדרש וכמתחייב, ואפילו לא המציאו דוחות רווח והפסד, שומות שנתיות ופירוט הכנסות והוצאות בגין חדרי אירוח, ספרי אורח.... כשם שבקשה האגודה בכתב הגנתה, **ולא בכדי**, שהרי מסמכים אלו היו מוכיחים ההפך.

35. יתרה מכך, אין בדו"ח ההכנסות שצורף כדי ללמד כי, **גם אם היו** לתובע צימרים נוספים, כולם היו מלאים ו/או כי היו רווחיים, והרי הוכח בחקירת המערער בע' 10 לפרוטוקול **חקירתו**, כי כל עסקיו עד היום נכשלו (הויטראז' נסגר והפך לגלריה, שהפכה לבית קפה שגם הוא נסגר עקב אי רווחיות... וכיום יש שם יחידות אירוח) - וככל הנראה, אין זה באופיים של המערערים לנהל עסקים ולהרוויח.

36. זאת ועוד משהתובע הודה כי יש לו כיום 4 צימרים הרי שברור הוא דו"ח ההכנסות מתייחס ל – 4 צימרים, ולא לצימר אחד כשם שנטען בתביעה, ולכן כל חישובי התביעה קורסים.

עד הנתבעת, מר יעקב ממון, שמנהל צימרים משלו, העיד כי "הוצאות התפעול", אינן 25% כשם שמעיד התובע בסעיף 71 לתצהירו, ומגיעות כדי הסך של 70% מההכנסות. מכל מקום הנטל על התובע להוכיח מה היו הוצאות התפעול שלו, ולא בכדי הוא לא צירף מסמכים חשבונאיים בנדון.

37. זאת ועוד בשנים הרלוונטיות לתביעה התובעים עבדו באתר החרמון, כשם שאישרו בעמ' 45 לחקירתם, והרוויחו משכורות נאות ואילו היו להם 8 צימרים לא היו יכולים לעבוד בעבודה נוספת ולכן יש לקזז הכנסות אלו, סך ממוצע של כ – 40,000 ₪ בשנה לכל אחד מיחיד התובעים.

התובע עובדת מזה שנים בגזברות אתר החרמון, בעונת החורף, משעה 08:00 ועד 16:00 לערך, והתובע עבד בעיקר בסופי שבוע במתקן של המזחלות היבשות.

צורפו כנספח A לתצהירו של מנחם ברוך, טופסי 106 של התובעים. יובהר כי התובעים עבדו רק בעונת החורף, אך בקשו מהנתבעת שהמשכורות תיפרסנה על פני מספר חודשים ולכן מופיע שעבדו יותר חודשים.

מבוקש לקזז סכומים אלו ככל שיוחלט שיש לפצותם.

התובע הרי אישר בחקירתו כי כשהיו באים אורחים, וכיוון שהוא עבד הוא אמר להם ש"המפתח מתחת לשטיחון שבכניסה לצימר" – מה שמחזק הטענה לגבי ניהול הצימרים.

1. התובע לא שלל אפשרות נזיקי הנזק:

38. התובע היה רשאי לפעול לקידומה של התוכנית לרבות הגשת בקשות לקיומן של אסיפות מיוחדות בנדון, ומשלא עשה כן אין לו אלא להלין על עצמו.

39. התובע היה יכול להקטין את ניזקו ולבנות צימרים בקומה השנייה של ביתו שבנחלה, ולקבל על כך היתר, כשם שעשו חברים רבים אחרים, אלא שהוא בחר שלא לעשות כן, בנימוקים הבאים המצוטטים מחקירתו הנגדית (עמ' 8,9 לפרוטוקול):

▪ ".....אני לא חייב לאכלס אנשים על הגג שלי או מתחת לבית שלי. אם

לבנות אז בחצר הבית, בחצר הבית השכנה שלי התנגדה. אני לא רוצה

אנשים על הבית שלי..."

▪ גם לקיימים זה לא נוח.

▪ מי שבא מחיפה לנופש בכפר לא מחפש את הקומה השנייה אלא מחפש

את המבט.

40. ראה נספחים ח1 ו – יט'3, לתצהיר התובע, הם מכתבים של המינהל שקיבל התובע, במענה לבקשתו להקמת צימרים, שם כותב המינהל כי על פניו אין מניעה לבנות צימרים בחצר נחלתו..., ולכן אין לתובע אלא להלין על עצמו על כי לא הקטין את ניזקו.

41. מהאמור לעיל עולה כי התובעים בניגוד לחברים רבים אחרים, לא רצו לבנות צימרים על ביתם, ולכן הם מנועים מלהגיש תביעה זו, וקבלתה של התביעה כמוה כהפלייתם לטובה אל מול חברים רבים אחרים.

ח. ס' 20/פ:

42. התובעים אפוא לא הוכיחו כי קיימת התחייבות משפטית של האגודה לבניית 4 צימרים ו/או לא הוכיחו כי האגודה חבה כלפיהם חובה כלשהיא כשבנוסף לא הוכיחו כי נגרם להם נזק ו/או כי פעלו להקטנת נזקם.

43. זאת ועוד, התובע שכיהן בתפקידים בכירים באגודה והיה בקיא בפרוצדורה התכנונית, ידע שאין תכנית מפורטת וכי דרושה פרוצדורה תכנונית מורכבת כדי לבנות צימרים בסמוך לגלריה אך משיקוליו הוא העדיף לבנות שם ולא בנחלתו מעל ביתו, וזאת מכיוון שמדובר במקום מרכזי במושב (ממוקם על הציר המרכזי של המושב) וכן במטרה לקבל מענקים ממוסדות התיירות.

המסקנה המתבקשת היא אחת משתיים:

♦ או שהתובע בדק את המצב התכנוני וידע לאיזה הליך תכנוני ארוך ומורכב, פניו מועדות, אך הסכים לכך שהרי קיבל שטח מרכזי במושב.

♦ או שהוא התרשל ולא בדק, ולכן אין לו אלא להלין על עצמו.

44. התובע הוא האחראי למעשיו ו/או למחדלו ולא נותר אלא להצר על כי הוא מנצל לרעה את נכונותה של האגודה שהקצתה לו מגרש במקום תיירותי ומרכזי במושב.

45. אגודה תטען כי עשתה כמיטב יכולה לאישור התוכנית וכי העיכובים נעוצים במניעים אובייקטיביים, כמפורט לעיל.

46. עוד תטען האגודה כי יש לדחות התביעה כנגדה ב"העדר יריבות", וזאת לאור האמור בסעיף 18 לכתב התביעה, שהרי מסעיף זה המפנה להחלטת הוועדה המחוזית ניתן ללמוד בברור כי הוועדה המקומית היא זו אשר אמורה להגיש תכניות מפורטות וזו אשר

אמורה לזרז ולקדם אישורה של התב"ע, ולכן נכון וראוי להפנות תביעה זו אליה ולא בכדי התעקשה האגודה שהדיון בתביעה יועבר לבית המשפט, כדי לאפשר לתובעים לנהל משפט גם נגד רשויות התכנון.

47. כך גם ייטען כי אין זה בסמכותו של הבורר, להתערב בהחלטותיה של האגודה ו/או לאכוף עליה החלטות שלא התקבלו באסיפה כללית, ומכל מקום את סעד האכיפה המבוקש יש להפנות לרשויות התכנון.

48. לחילופין ייטען כי התובעים, שהיו מהצוות המוביל שהיה אמור לזרז אישור התוכנית, הם אלו אשר במעשיהם ו/או במחדלם לא מנעו סחבת זו, ככל שהסחבת אכן רובצת לפתחה של האגודה – ולכן אין להם אלא להלין על עצמם.

49. טענת התובע בסעיף 18 לתצהירו לפיה האגודה משהה הטיפול בתוכניות ממניעים זרים וכיוון שלמרבית החברים יש צימרים בחלקה א' – אינה נכונה ואינה רלוונטית. לאגודה יש רצון ואינטרס לסיים ההליכים התכנוניים במושב, לרווחת כל חברה, ולא בכדי היא משקיעה בכך כספים רבים.

50. בהתייחס לטענה בדבר חובתה של האגודה לפעול בהתאם להחלטותיה ייטען כי כל החלטות האגודה בנושא התכנוני, ובכלל, הן החלטות עקרוניות, וברור כי הן כפופות לאישור המוסדות הרלוונטיים.

51. עיון בנספח טו3 לתצהיר התובע, הוא מכתבה של הוועדה המחוזית מיום 15.11.05 מלמד כי האגודה מצידה הפקידה תוכנית אלא שזו לא אושרה "מכיוון שהתוכנית החדשה יוצרת חוקה חדשה, דבר שדורש לקיים את כל ההליכים המפורטים בסעיפים 120,121 לחוק התכנון והבנייה".

52. בהתייחס להחלטת אגודה מיום 1.2.99 (נספח ו' לתביעה) ייטען כי בהחלטת הוועד נרשם מפורשות כי "הכביש יבוצע במסגרת תקציב כפר תיירותי", אך כל עוד אין תוכנית מאושרת לשטח בו ממוקמים הצימרים של התובע, לא יוקצו תקציבים ממשלתיים לסלילת דרכים.

53. לאור האמור לעיל מבוקש לדחות תביעה זו על הסף בהיותה חסרת בסיס עובדתי ומשפטי וכן בהעדר הוכחה.

כמו-כן מבוקש לחייב את התובעים **בהוצאות לדוגמא**, בין היתר, על כי הגישו המה תביעה רבת עמודים, עובדות וטיעונים, ללא מוכיחים את הנזק, כאילו אינו רלוונטי לתביעה.